

Sprawa C-609/19**Streszczenie wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zgodnie z art. 98 § 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Sprawiedliwości****Data wpływu:**

13 sierpnia 2019 r.

Oznaczenie sądu odsyłającego:

Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (Francja)

Data wydania postanowienia o wystąpieniu z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym:

2 sierpnia 2019 r.

Strona skarżąca:

BNP Paribas Personal Finance SA

Strona pozwana:

VE

I. Okoliczności powstania sporu

- 1 W dniu 10 marca 2009 r. VE i jego małżonka nabyli nieruchomość i zaciągnęli kredyt hipoteczny w spółce BNP Paribas Personal Finance (zwanej dalej „BNP Paribas” lub „kredytodawcą”) w wysokości 143 421,53 EUR, prowadzący do długu w kwocie 216 566,51 franków szwajcarskich (CHF).

W związku z uchybieniami w płatnościach ogłoszono natychmiastową wykonalność spłaty długu.

- 2 W dniu 16 stycznia 2015 r. na mocy postanowienia sądu zarządzono sprzedaż przymusową nieruchomości. W dniu 20 marca 2015 r. nieruchomość została sprzedana w drodze licytacji za cenę 55 000 EUR.
- 3 W dniu 12 stycznia 2017 r. BNP Paribas wystąpiła do sądu odsyłającego o zezwolenie na zajęcie wynagrodzenia VE (zwanego dalej „kredytobiorcą” lub „konsumentem”).

II. Argumenty i stanowiska stron

1. BNP Paribas

4 BNP Paribas wnosi między innymi o:

- orzeczenie, że wysokość przysługującej jej wierzytelności, zgodnie z rozliczeniem sporządzonym na dzień 21 lutego 2019 r., wynosi łącznie 192 268,73 EUR;
- udzielenie zezwolenia na zajęcie wynagrodzenia VE;
- orzeczenie o niedopuszczalności żądania VE o stwierdzenie nieważności kredytu ze względu na wprowadzającą w błąd praktykę handlową, a posiłkowo o jego oddalenie;

posiłkowo o:

- orzeczenie o niedopuszczalności żądań VE opartych na nieuczciwych warunkach umownych;
- orzeczenie, że warunek umowy określający frank szwajcarski jako walutę rozliczeniową kredytu nie stanowi nieuczciwego warunku umownego z uwagi na to, że określa on główny przedmiot umowy i jest wyrażony w sposób prosty i zrozumiały;

w dalszej kolejności posiłkowo o:

- orzeczenie, że warunek umowy określający frank szwajcarski jako walutę rozliczeniową kredytu nie stanowi nieuczciwego warunku umownego, ponieważ nie stwarza żadnej znaczącej nierównowagi pomiędzy prawami i obowiązkami stron;
- uznanie za bezzasadne przedstawionych przez VE żądań podnoszących nieuczciwe warunki umowne.

5 BNP Paribas podnosi, że VE został poinformowany o zmianach kursu walutowego, na które był narażony i o wpływie, jaki zmiany te wywierają na spłatę jego kredytu. W rezultacie uważa ona, że umowa nie zawiera żadnych nieuczciwych warunków umownych.

2. VE

6 VE wnosi między innymi o:

- przedłożenie TSUE szeregu pytań prejudycjalnych;
- stwierdzenie nieważności podpisanej przez niego umowy HELVETIMMO;

posiłkowo o:

- skontrolowanie pod względem nieuczciwego charakteru następujących warunków umownych: „Określenie Państwa kredytu” (warunek nr 1), „Finansowanie Państwa kredytu” (warunek nr 2), „otwarcie rachunku wewnętrznego w EUR oraz rachunku wewnętrznego we frankach szwajcarskich w celu zarządzania Państwa kredytem” (warunek nr 3), „Operacje walutowe” (warunek nr 4), „Spłata Państwa kredytu” (warunek nr 5), „Opcja zmiany waluty rozliczeniowej” (warunek nr 6), „Warunek zapoznania się z informacjami zawartymi na karcie akceptacji kredytu” (Warunek nr 7), „Spłata Państwa kredytu” (warunek nr 8), „Spłata kapitału” (warunek nr 9);
- uznanie całości klauzul nr 1-9 za nieistniejące i orzeczenie o ich niestosowaniu;
- zmianę kwalifikacji umów HELVET IMMO i INVEST IMMO na umowy kredytowe w EUR ze stałą stopą od daty ich zawarcia, przyjęcie kursu 1 EUR do 1,5 CHF oraz ponowne obliczenie należności;

dalszym tytułem posilkowym:

- w przypadku orzeczenia, że dorozumiany warunek umowny dotyczący indeksacji mieści się w ramach głównego przedmiotu spornej umowy, o stwierdzenie nieważności wspomnianej umowy.

- 7 VE podnosi, że sporny kredyt wywołuje po jego stronie nieograniczone ryzyko kursowe oraz że umowa nie wskazuje na ryzyko kursowe i nie zawiera słów: „ryzyko kursowe”. VE zwraca uwagę, że nie przedstawiono mu symulacji informacyjnej dla kredytobiorców, mimo iż zaciągnięcie kredytu zaproponowano mu w okresie, w którym kredytodawca przewidywał istotną zmianę kursu walutowego.
- 8 W rezultacie, wnosi o skierowanie do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej szeregu pytań prejudycjalnych, w szczególności w celu oceny zgodności orzecznictwa Cour de cassation (sądu kasacyjnego, Francja) z przepisami dyrektywy Rady z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U.1993, L 95, s. 29). Co do meritum, wnosi o stwierdzenie nieważności kredytu, powołując się na, według niego, wprowadzającą w błąd praktykę handlową. Posiłkowo, podnosi, że wysokość wiarytelności powinna być obniżona z uwagi na nieuczciwy charakter dorozumianego warunku dotyczącego indeksacji, warunku dotyczącego waluty rozliczeniowej i płatności, braku wzmianki o „ryzyku kursowym”, warunku dotyczącego spłaty oraz warunku dotyczącego opcji kupna.

III. Umowa i ramy prawne

1. Sporny kredyt

- 9 W świetle spornej umowy, kredytodawca udziela kredytu ze stałą stopą oprocentowania denominowanego we frankach szwajcarskich. Kredyt jest spłacany poprzez dokonywanie wpłat w walucie euro, ale te miesięczne raty zostają przeliczone na franki szwajcarskie w celu zapłaty odsetek i spłaty kapitału na koncie denominowanym we frankach szwajcarskich.
- 10 W ofercie uściślono, że, jeśli zmiana kursu walutowego zwiększa koszt kredytu dla konsumenta, to miesięczne wpłaty zostaną zaliczone w pierwszej kolejności na poczet spłaty odsetek, a okres spłaty kredytu zostanie przedłużony o pięć lat. Uściślono również: „wysokość Państwa spłat w euro pozostanie również niezmienną, ale zostanie przedłużony okres, na jaki został zaciągnięty Państwa kredytu. Niemniej jednak, jeżeli wysokość Państwa wpłat w euro nie pozwoliłaby na uregulowanie całej kwoty Państwa długu w pierwotnie określonym pozostałym okresie wydłużonym o pięć lat, Państwa wpłaty zostaną wówczas podwyższone”.
- 11 W niniejszej sprawie, VE zaciągnął kredyt w kwocie 143 421,53 EUR, która odpowiada kwocie 216 566,51 CHF. Po sprzedaży nieruchomości, której cena została zaliczona na poczet pozostałej do spłaty części należnego kapitału, kredytodawca wnosi o zajęcie wynagrodzeń VE na kwotę 192 268,73 EUR.

2. Prawo Unii

- 12 Sąd odsyłający uważa, że aktem prawnym Unii mającym zastosowanie w niniejszej sprawie jest dyrektywa 93/13, a w szczególności jej art. 3 i 4.
- 13 W świetle opinii rzecznika generalnego N. Wahla w sprawie Kásler i Káslerné Rábai (C-26/13, EU:C:2014:85, pkt 91 oraz pkt 2 wniosku opinii): „Ocena tego, czy warunek umowny został wyrażony prostym i zrozumiałym językiem, powinna uwzględniać wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności informacje udzielone konsumentowi przy zawarciu umowy oraz nie powinna ograniczać się do aspektów ściśle formalnych i językowych, a uwzględniać również konsekwencje ekonomiczne zastosowania warunku i jego ewentualny stosunek do pozostałych warunków umownych”.
- 14 W wyroku z dnia 20 września 2017 r., Andriuc i in. (C-186/16, EU:C:2017:703, pkt 51 oraz pkt 2 sentencji), Trybunał orzekł, że prosty i zrozumiały charakter warunku o porównywalnym charakterze, co warunek występujący w niniejszym sporze zakłada, że wspomniany warunek „musi zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości wzrostu lub spadku wartości waluty obcej, w której kredyt został zaciągnięty, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje

ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych. Do sądu krajowego należy dokonanie niezbędnych ustaleń w tym zakresie”.

- 15 Trybunał przypomniał, iż *„konsument jest stroną słabszą niż przedsiębiorca, między innymi ze względu na stopień poinformowania, ów wymóg wyrażenia warunków umownych prostym i zrozumiałym językiem i w konsekwencji przejrzystości musi podlegać wykładni rozszerzającej”* [wyrok z dnia 20 września 2017 r., Andriciuc i in. (C-186/16, EU:C:2017:703, pkt 44 i przywołane tam orzecznictwo)]. W pkt 46 tego samego wyroku Trybunał uściślił, że wspomniana kwestia powinna zostać zbadana przez sąd odsyłający.
- 16 Trybunał również orzekł, że *„warunek w umowie kredytu [...], w wyniku którego całe ryzyko kursowe zostaje przeniesione na kredytobiorcę i który nie jest wyrażony w przejrzysty sposób, tak że kredytobiorca nie jest w stanie oszacować w oparciu o jasne i zrozumiałe kryteria konsekwencji ekonomicznych wpływających z faktu zawarcia tej umowy, może zostać uznany przez sąd krajowy za nieuczciwy”* [postanowienie z dnia 22 lutego 2018 r., Lupean (C-119/17, niepublikowane, EU:C:2018:103, pkt 31 oraz pkt 2 sentencji)].
- 17 Wreszcie, w wyroku z dnia 20 września 2018 r., OTP Bank i OTP Faktoring (C-51/17, EU:C:2018:750), Trybunał orzekł, że: *„Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymóg, zgodnie z którym warunki umowy powinny być wyrażone prostym i zrozumiałym językiem, zobowiązuje instytucje finansowe do dostarczenia kredytobiorcom informacji wystarczających do podjęcia przez nich świadomych i rozważnych decyzji. W tym względzie wymóg ów oznacza, że warunek dotyczący ryzyka kursowego musi zostać zrozumiany przez konsumenta zarówno w aspekcie formalnym i gramatycznym, jak i w odniesieniu do jego konkretnego zakresu, tak aby właściwie poinformowany oraz dostatecznie uważny i rozsądny przeciętny konsument mógł nie tylko dowiedzieć się o możliwości spadku wartości waluty krajowej względem waluty obcej, w której kredyt był denominowany, ale również oszacować – potencjalnie istotne – konsekwencje ekonomiczne takiego warunku dla swoich zobowiązań finansowych (pkt 78 oraz pkt 3 sentencji). Trybunał uściślił w tym samym wyroku: „artykuł 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wymaga on, aby prosty i zrozumiały język warunków umowy podlegał ocenie z odniesieniem, w momencie zawarcia umowy, do wszelkich okoliczności związanych z zawarciem umowy, a także do wszystkich pozostałych warunków umowy” (pkt 83 oraz pkt 4 sentencji); wreszcie dodał, że sąd krajowy jest zobowiązany ocenić z urzędu potencjalnie nieuczciwy charakter warunku umownego (pkt 91 oraz pkt 5 sentencji).*

3. Prawo krajowe

- 18 Sąd odsyłający w niniejszej sprawie rozstrzyga w przedmiocie zajęcia wynagrodzenia. Przysługują mu w tym zakresie uprawnienia sądu rozstrzygającego w sprawie egzekucji, zatem powinien on ustalić zasadność i wysokość wierzytelności.

- 19 Artykuł L. 132-1 code de la consommation (kodeksu konsumenckiego), późniejszy art. L. 212-1 tegoż kodeksu, dokonuje transpozycji do prawa francuskiego dyrektywy 93/13. Zgodnie z tym przepisem:

„W umowach zawartych między przedsiębiorcami a osobami niebędącymi przedsiębiorcami, lub konsumentami, nieuczciwe są warunki, których celem lub skutkiem jest stworzenie, na niekorzyść osoby niebędącej przedsiębiorcą, lub konsumenta, znaczącej nierównowagi pomiędzy prawami i obowiązkami stron umowy”.

Dekret Conseil d'État (rady stanu) [...] ustanawia listę warunków umownych, co do których domniemywa się, że są nieuczciwe; w przypadku sporu dotyczącego umowy zawierającej taki warunek, przedsiębiorca obowiązany jest do dostarczenia dowodu na brak nieuczciwego charakteru spornego warunku.

Dekret przyjęty na tych samych zasadach określa rodzaje warunków umownych, które z uwzględnieniem powagi powodowanych przez nie naruszeń równowagi stron umowy, powinny być uznane w sposób niewzruszalny za nieuczciwe w rozumieniu akapitu pierwszego.

Wspomniane przepisy mają zastosowanie niezależnie od formy bądź nośnika umowy. Dotyczy to w szczególności formularzy zamówień, faktur, kuponów gwarancyjnych, blankietów lub formularzy dostaw, biletów bądź paragonów, w tym zawierających postanowienia wynegocjowane indywidualnie lub odniesienia do wcześniej ustalonych ogólnych warunków.

Z zastrzeżeniem reguł interpretacyjnych wynikających z art. 1156-1161, 1163 i 1164 code civil [kodeksu cywilnego], oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego dokonuje się poprzez odniesienie, w dacie zawarcia umowy, do wszystkich okoliczności związanych z jej zawarciem, jak również do wszystkich innych warunków umowy. Oceny dokonuje się również w świetle warunków zamieszczonych w innej umowie, jeżeli zawarcie lub wykonanie jednej z tych dwóch umów jest prawnie zależne od zawarcia lub wykonania drugiej umowy.

Nieuczciwe warunki umowne uważa się za nieistniejące.

Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych w rozumieniu akapitu pierwszego nie dotyczy ani określenia głównego przedmiotu umowy, ani relacji ceny bądź wynagrodzenia do sprzedanej rzeczy lub oferowanej w zamian usługi, o ile warunki te zostały wyrażone prostym i zrozumiałym językiem.

Umowa będzie stosowana w zakresie innych warunków umownych, aniżeli uznane za nieuczciwe, jeśli może obowiązywać bez wspomnianych warunków.

Postanowienia niniejszego artykułu mają charakter bezwzględnie obowiązujący”.

- 20 Przedostatni akapit wskazanego powyższej artykułu dokonuje transpozycji art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 i jest przedmiotem krajowego orzecznictwa mającego znaczenie w sprawie.
- 21 Cour de cassation (sąd kasacyjny) wyłącza możliwość uznania warunków określających główny przedmiot umowy za nieuczciwe, jeżeli wspomniane warunki zostały wyrażone w prosty i zrozumiały sposób (utrwalone orzecznictwo).
- 22 W 2017 r., w dwóch sprawach, w których spór dotyczył kredytu podobnego do kredytu będącego przedmiotem niniejszego sporu, Cour de cassation (sąd kasacyjny) przypomniał, że do sądu rozpatrującego sprawę należy zbadanie z urzędu, czy występuje znacząca nierównowaga stron.
- 23 W 2018 r., w sprawie dotyczącej kredytu porównywalnego do kredytu będącego przedmiotem niniejszego sporu, Cour de cassation (sąd kasacyjny) orzekł, że warunek przewidujący „przeliczenie na franki szwajcarskie salda wpłat miesięcznych po spłacie kosztów związanych z kredytem [określa] główny przedmiot umowy”. Ponadto orzekł, że wspomniany warunek był prosty i zrozumiały z następujących powodów: „spłata kredytu następuje poprzez przeliczenie stałych wpłat dokonywanych w euro, [...] wspomniane przeliczenie następuje w oparciu o kurs walutowy, który może ulec podwyższeniu lub obniżeniu, [...] wspomniana zmiana może skutkować wydłużeniem lub skróceniem okresu spłaty kredytu, jak również w zależności od danej sytuacji, zmianą łącznej kwoty pozostającej do spłaty”.
- 24 Na mocy piętnastu postanowień wydanych w dniu 20 lutego 2019 r., Cour de cassation (sąd kasacyjny) utrzymał w mocy wyroki sądów apelacyjnych orzekając, że kredyt Helvet Immo określał główny przedmiot umowy mając na względzie, że „ryzyko kursowe nieodłącznie związane z tym rodzajem kredytu ma wpływ na spłatę kredytu”. W powyższych sprawach, w wyrokach, których przedmiotem były skargi kasacyjne, dokładnie opisano mechanizm kredytu Helvet Immo, przywołanego w pkt III.1 niniejszego postanowienia i stwierdzono, że „umowa przedstawia w sposób przejrzysty konkretne funkcjonowanie mechanizmu przeliczania zagranicznej waluty” oraz, że warunek dotyczący tej kwestii jest prosty i zrozumiały. Wspomniane postanowienia odnoszą się w sposób wyraźny do wyroku Trybunału z dnia 20 września 2018 r., OTP Bank i OTP Faktoring (C-51/17, EU:C:2018:750).
- 25 Niektóre spośród ostatnio przywołanych postanowień odnoszą się do „ulotki z symulacjami liczbowymi dotyczącymi wpływu zmian kursu walutowego na plan spłat”, aczkolwiek brak czy też istnienie tego elementu pozostaje bez wpływu na postanowienie. Avocat général [rzecznik generalny przy Cour de cassation (sądzie kasacyjnym)], w swojej opinii proponował wzięcie pod uwagę istnienia lub braku tego elementu, wymaganego zresztą w świetle późniejszego ustawodawstwa (art. L. 312-8 kodeksu konsumenckiego, późniejszego art. L. 313-25 tegoż kodeksu) w celu oceny prostego i zrozumiałego charakteru spornych warunków umownych.

IV. Uzasadnienie odesłania prejudycjalnego

1. W przedmiocie głównego przedmiotu umowy

- 26 Sporna umowa zawiera szereg warunków umownych przedstawionych jako stanowiące część mechanizmu przeliczania walut, które skutkują przypisaniem ryzyka kursowego do miesięcznych rat wpłacanych przez konsumenta. Miesięczne raty wpłacane w walucie euro mają stałą wysokość. W przypadku zmiany kursu walutowego, wpłacona kwota stanowi niższą kwotę we frankach szwajcarskich, niż kwota wskazana konsumentowi w momencie zaciągania kredytu. Powyższa kwota jest w pierwszej kolejności zaliczana na poczet odsetek.
- 27 Wspomniana umowa stanowi zatem kredyt denominowany w walucie obcej i spłacany w walucie krajowej, niebędący przedmiotem negocjacji indywidualnych. W obecnym stanie prawa Unii transponowanego do prawa krajowego, analizowany mechanizm stanowi główny przedmiot umowy.
- 28 Sporne warunki umowne dotyczą zasad zaliczania dokonywanych wpłat na poczet odsetek, funkcjonowania rachunków we frankach szwajcarskich, czyli walucie rozliczeniowej, oraz w euro, czyli walucie płatności, jak również przedłużenia okresu kredytu. Wynika z tego, że w przypadku niekorzystnych zmian kursu walutowego dług konsumenta w walucie euro jest wyższy niż pożyczona kwota oraz że wpłacane przez niego miesięczne raty niemal wyłącznie służą spłacie odsetek, obniżając wysokość należnego do spłaty kapitału jedynie w pozostałym zakresie.
- 29 Sąd odsyłający zmierza zatem do ustalenia, jaki zakres uznania przysługuje mu w odniesieniu do wspomnianych warunków umownych: czy powinny one zostać uznane za niepodzielną całość stanowiącą główny przedmiot umowy i nie mogą w związku z tym zostać zakwalifikowane jako nieuczciwe, przy zastrzeżeniu, że są proste i zrozumiałe? I przeciwnie, czy należy przyznać, że te warunki umowne mogą być z osobna uznane za nieuczciwe, z wyjątkiem, już potwierdzonym w świetle orzecznictwa, warunku ustanawiającego spłatę w obcej walucie?

2. Wiedza kredytobiorcy na temat przewidywalnego kontekstu gospodarczego jako element oceny prostego i zrozumiałego charakteru warunku umownego

- 30 Wydaje się, że kredytobiorca otrzymał znaczną ilość informacji przed zaciągnięciem kredytu. Z akt sprawy wynika, że informacje potwierdzały stabilny charakter kursu euro w stosunku do franka szwajcarskiego. Konsument mógł zatem uznać, że ryzyko związane z zaciąganym przez niego zobowiązaniem dotyczyło innych elementów, o których kredytodawca również go powiadomił, takich jak koszt przeliczenia walut czy też stały charakter kursu oprocentowania.
- 31 Oferta kredytu dokładnie określa mechanizm, w świetle którego w oparciu o miesięczne raty wpłacane w walucie euro zostaje spłacony kredyt denominowany we frankach szwajcarskich. Ryzyko kursowe wynika z powiązania różnych

warunków umownych. VE podkreśla, że wyrażenie „ryzyko kursowe” nie zostało użyte w ofercie.

- 32 Z dokumentów złożonych w sprawie wynika, że w okresie napięć na rynkach finansowych niektóre waluty, w szczególności frank szwajcarski, są uważane za „waluty bezpieczne”, chroniące ich posiadaczy przed wahaniami charakterystycznymi dla takiej sytuacji. W świetle dokumentów złożonych w sprawie, okoliczność ta mogła być znana kredytodawcy w momencie udzielania kredytu, co jest prawdopodobne z uwagi na kompetencję i wiedzę nieodłącznie związane z jego funkcją podmiotu zawodowo udzielającego kredytów.
- 33 Ustawodawstwo krajowe i orzecznictwo skłaniają sąd do oceny oferty w sposób obiektywny, bez uwzględniania wspomnianego kontekstu, na przykład poprzez odniesienie się do symulacji liczbowych ukazujących wpływ zmiany kursu walutowego na koszt kredytu, ale bez wymagania w sposób konieczny tego elementu. Orzecznictwo Trybunału odnosi się do pojęcia przejrzystości przy badaniu prostego i zrozumiałego charakteru warunku stanowiącego część ogólnego przedmiotu umowy.
- 34 Sąd odsyłający zmierza zatem do ustalenia, jaki jest konkretny zakres wspomnianego pojęcia dla kredytobiorcy, któremu nie jest znany wpływ napięć gospodarczych na zmianę kursu walutowego i który powinien, bądź nie, zostać poinformowany o dodatkowym ryzyku, które stanowiłoby zatem kontekst ekonomiczny, w ramach którego zaciąga on swoje zobowiązanie.
- 35 Pośrednio, pojawia się również kwestia oceny dobrej wiary kredytodawcy, który ze względu na swoje kompetencje mógł dokonać analizy przewidywalnych zmian. VE przedkłada w tym zakresie prognozy ekonomiczne szwajcarskiego banku centralnego, poprzedzające kredyt, które, jak on obecnie uważa, były znane kredytodawcy.

Pytania prejudycjalne

- 36 Tribunal d'instance de Lagny-sur-Marne (sąd rejonowy w Lagny-sur-Marne, Francja) przedkłada Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej następujące pytania:
  - 1) Czy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunki określające spłaty dokonywane w stałych ratach zaliczane w pierwszej kolejności na poczet odsetek oraz przewidujące przedłużenie okresu obowiązywania umowy i zwiększenie wpłat w celu spłacenia salda konta, a kwota tego salda może ulec znaczącemu zwiększeniu w wyniku zmian kursów walutowych, stanowią główny przedmiot kredytu denominowanego w walucie obcej, a spłacanego w walucie krajowej, bez możliwości traktowania tych warunków odrębnie?

- 2) Czy art. 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunki określające płatności dokonywane w stałych ratach zaliczane w pierwszej kolejności na poczet odsetek oraz przewidujące przedłużenie okresu obowiązywania [umowy] i zwiększenie wpłat w celu spłaty salda konta, mogącego ulec istotnemu zwiększeniu w wyniku zmian kursów walutowych, stwarzają znaczącą nierównowagę praw i obowiązków stron umowy, w szczególności w zakresie, w jakim narażają one konsumenta na nieproporcjonalne ryzyko kursowe?
- 3) Czy art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że prosty i zrozumiały charakter warunków umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, a spłacanego w walucie krajowej, powinien być oceniany z odniesieniem, na dzień zawarcia umowy, do przewidywalnego kontekstu ekonomicznego, a w niniejszej sprawie do skutków, jakie trudności ekonomiczne w latach 2007-2009 wywarły na zmiany kursów walutowych, z uwzględnieniem kompetencji i wiedzy podmiotu zawodowo udzielającego kredytów i jego dobrej wiary?
- 4) Czy art. 4 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że wspomniany przepis wymaga, aby prosty i zrozumiały charakter warunków umowy kredytu denominowanego w walucie obcej, a spłacanego w walucie krajowej, był oceniany poprzez zbadanie, czy kredytodawca posiadający zawodowe kompetencje i wiedzę przekazał konsumentowi informacje, w szczególności wyliczenia, o wyłącznie obiektywnym i abstrakcyjnym charakterze, nieuwzględniające kontekstu ekonomicznego mogącego mieć wpływ na zmiany kursów walutowych?